

Část první

Zrcadlení

Když se to stalo poprvé, myslela jsem si, že je to moje vina. Máma si to nejspíš myslela taky – a proto Otu nezastavila. Tehdy jsem ji zahlédla v odrazu rozpraskaného zrcadla jako nehybný, temný stín, mlčky přihlížející mým úpěnlivým vzlykům. Trhla jsem sebou a cukla hlavou na stranu, abych se přesvědčila, že tam opravdu stojí.

Ale postava, strnule stojící mezi pootevřenými dveřmi, už byla pryč. Nebo tam možná nikdy nestála.

Nevím.

Možná jsem se měla zeptat, ale tolik odvahy jsem v sobě nikdy nenašla. A taky to bolelo. Vědomí, že to mohla zastavit – a neudělala to.

Bylo snazší předstírat, že netuší, co Ota provádí, když nikdo není doma. Pro mě i pro ni. A brzy se z toho stal prostě zvyk. Něco, co se děje za zavřenými dveřmi, kam nikdo nechce vkročit.

Když se to stalo poprvé, brečela jsem. Potom už nikdy.

Neexistovala možnost, jak tomu uniknout, i když jsem se snažila. Vždycky si našel chvíli, kdy jsem to nečekala. Po každé mě zaskočil a pak už nemělo smysl utíkat. Nejspíš si myslél, že se mi to vlastně docela líbí.

I když balancoval nad propastí, přesto si uchoval kousek zdravého rozumu a počkal s tím do doby, až mi bude patnáct. Potom mohl předstírat, že to vlastně chceme oba. A já jsem tu hru hrála s ním. Co jiného mi zbývalo?

Utéct?

Nebylo kam. Vždycky jsem to věděla. A on asi taky.

A nikdy bych neopustila Lindu. I to věděl.

Máma žila ve svém vlastním světě a ten náš ji přestal zajímat už dávno. Její představy o životě se od těch našich lišily jako den a noc. Nemohla jsem odejít. Ještě ne.

Od té chvíle, kdy jsem zahlédla mámin odraz v zrcadle, jsem však věděla, že se nemůžu na nikoho spolehnout. Že mi nikdo nepomůže. A že o tom nemá smysl mluvit, protože mi stejně nikdo neuvěří.

A co by se změnilo?

Tehdy večer Linda už dávno spala, ale já jsem zůstala dole, abych čekala na mámu. Nevím, proč jsem si myslela, že se někdy změní, ale tenkrát jsem tomu ještě věřila. Doufala jsem, že přijde. Měla jsem narozeniny a chtěla jsem, aby si na to moje máma vzpomněla. Aby přišla domů a objala mě.

Bydleli jsme tenkrát v přístavbě jednoho domu na konci města. Dole byla malá kuchyňka a přilehlá obývací místnost s rozvrzaným, rozkládacím gaučem, na kterém přespával Ota s mámou (když byli doma), a nahoře malý pokoj s jednou postelí, kde jsme spaly my dvě s Lindou.

Už jsme žili i hůř, takže jsme si nestěžovaly.

Nevím, proč jsem sešla ten večer dolů, plná očekávání a nepokoje. Bylo mi patnáct a pořád ještě jsem nepřestala doufat, že se všechno jednoho dne změní.

Toho večera se opravdu všechno změnilo. Jen ne tak, jak jsem si přála.

Tři roky si bral, co jsem mu dávala. Když tohle děláte, změní vás to. Už jsem nebyla mámina holčička, i když jsem se jí podobala čím dál víc. A když jsem se někdy dívala do zrcadla, vždycky jsem tam viděla tu nehybnou, tichou postavu, která nikdy nepromluvila.

S postupem let jsem zjišťovala, že to není máma, na koho se dívám. Že jsem to já. Že sama sebe zabívám, protože mlčím.

Ale mlčela jsem dál.

Nebylo komu to říct. A byla tu Linda. Už kvůli ní jsem musela mlčet – a tiše bojovat. Za nás obě.

Myslím, že po čase se mi přestalo hnusit, co se se mnou děje. Vzala jsem to prostě jako fakt. Odevzdaně jako všechno, čím jsme procházeli. Ale v očích se mi usazovala prázdnota a nikdo ji nedokázal zaplašit. Ani Linda ne.

Když mě zavřeli, zdálo se mi to jako vysvobození. Najednou jsem nemusela nic hrát.

Všechna tíha ze mě spadla a já jsem zase mohla dýchat. Všichni se na mě dívali s hrůzou – zabila jsem člověka. A já jsem se usmívala. Neznatelně, ale usmívala.

Protože to bylo pryč.

Život, který mě dusil, skončil. Všechno, co mě trápilo, jsem nechala za sebou. Máma byla pryč a Ota taky. Nikdy se nedozvím, jestli to věděla. Jestli tomu mohla zabránit. Ale někdy je možná lepší některé věci nevědět.

Nelitovala jsem toho, co se stalo pak. A nikdy toho litovat nebudu. Udělala jsem, co jsem musela.

Protože Linda měla naději, ale já už ne. Já tu svou promrhala.

A tak jsem lhala, jako už tolikrát. A oni mi věřili. Jako vždycky.

Když mě zavřeli, ještě jsem nebyla plnoletá. Teď už jsem. Ale nikdo by mi to nevěřil, protože vypadám s bídou na patnáct (jak tvrdí Linda). Tvář dítěte a oči stařeny. Ty oči jsou vyhaslé jako kráter sopky, která už celá tisíciletí tiše dříme pod povrchem. V těch očích se schovávám a vím, že mě tam nikdo hledat nebude. Nikdo se do nich totiž nepodívá dvakrát. Jsem tam v bezpečí. A o to mi jde.

Zůstat schovaná. Nemluvit o tom, co se stalo. A jednou, možná, zapomenout. Na všechno...

Když mě pustili, věděla jsem, co udělám. Kam půjdu. Protože existovalo jen jediné místo, kde Lindu můžu najít.

Netušila jsem, jak se tam dostanu, ale to nebyl problém. Život mě naučil, jak přežít z ničeho. Problém byla Linda. Protože spolu jsme zůstat nemohly. Já jsem to věděla už dlouho, ona ne.

Nikdy se nedozví, že mi to vlastně usnadnila. Na tom nádraží jsme na sebe narazily náhodou, nečekala jsem, že se tam objeví. Ale nakonec to tak bylo lepší. Pro nás obě.

Nevěděla jsem, jestli ji dokážu přesvědčit, že musí zůstat – a že já musím odejít. Ale povedlo se mi to. Nějak.

Odejít bylo těžší, než jsem si myslela. Viděla jsem, jak se v ní všechno bouří, jak se pro mě chce vrátit, jak nechce odejít. Viděla jsem všechnu bolest, kterou v té chvíli měla vepsanou ve tváři. A pak jsem prostě zmizela.

Vždycky patřila víc mně než mámě a já jsem byla pyšná, že jsem ji dokázala uchránit – toho všeho. Že si Ota vybral mě, když už si někoho musel vybrat. Že jsem to byla já, komu zlomil srdce. Protože ať je to, jak chce, z nás dvou jsem měla větší šanci to přežít. I když Linda si to teď určitě nemyslí.

Jak vůbec budu žít bez ní?

Možná jsem se neměla vracet. Jenže já jsem ji chtěla ještě jednou vidět. Neplánovala jsem setkání, protože jsem se bála otázek, na něž jsem neměla odpovědi. Chtěla jsem se schovávat v lese tak dlouho, dokud ji neuvidím – a pak se zase ztratit ve světě. Nikdy by se nedozvěděla, že jsem tam byla.

Jenže osud s námi má občas jiné plány, a možná proto jsem jí na tom nádraží vběhla přímo do náruče. Když už se to stalo, nemělo smysl utíkat. A schovávat se. Jen bych to zhoršila.

A tak jsme tam stály, dívaly se na sebe a věděly, že je to možná naposledy.

Že každá z nás má jiný osud. A že pro tu druhou v něm najednou nezbyvá místo. Že nás čas doběhl.

„Lituješ toho?“ zeptala se mě Linda.

A já, která se skoro nikdy neusmívám, jsem se usmála. A pak jsem odpověděla to, co moje srdce vědělo už dlouho.

„Ne.“

Ztratila ses?“

Hlas, který se jí zničehonic ozval za zády, ji vylekal, ale nedala to na sobě znát. Srdce se jí v hrudi hrůzou proměnilo v kus ledu a na okamžik ztuhla jako socha. Nečekala, že by tady mohla někoho potkat. V těchto místech

se většinou pohybovaly jen stíny a pak možná takoví jako ona. Lidé bez domova a bez naděje.

Zvolna se obrátila, aby se podívala na toho, kdo ji oslovil. V houstnoucím šeru jen těžko rozeznávala jeho rysy, ačkoli stál dost blízko na to, aby pocítila nutkání o pár kroků ustoupit. Donutila se zůstat na místě a snažila se ho odhadnout. Musela k němu vzhlížet, protože byl o dost vyšší. Ale to ji nepřekvapovalo. Měřila pouhých 155 centimetrů, takže téměř každý byl vyšší než ona. Snad až na malé děti.

Nehnutě jí oplácel pohled a mračil se. „Ztratila ses?“ zopakoval. „Tady v kopcích se to stane raz dva.“

Snažila se vymyslet, co mu má říct, ale nic ji nenapadlo. Vypadal překvapeně, že ji tady našel. Ani se mu moc nedivila. Z cesty sešla už dávno a teď marně přemýšlela, kde se tady vzal on. Myslela si, že tuhle mýtinu objevila náhodou, ale zřejmě nebyla jediná, komu se tohle místo líbilo.

„Jsi němá?“ zkusil to zase a přistoupil k ní o krok blíž.

Dívala se na něj s rostoucí nedůvěrou. „Zůstaň, kde jsi,“ vyhrkla příkře. „Nepřibližuj se ke mně.“

Zaraženě se zastavil na místě, ale oči z ní nespouštěl. Vlasy si už nějakou dobu neumyla, takže je měla zacuchané a smotané do volného uzlu, jen po stranách obličeje se jí vlnilo pár kratších pramínků. Oči měla uštvané a tvář umazanou od hlíny. Její letní šaty byly ušmudlané a zmuchlané. Bosé nohy měla špinavé. Už pár dní o sebe nedbala. Dřív by nedopustila, aby to takhle dopadlo, ale po setkání s Lindou jí na všem přestalo záležet. Chtěla sice začít jinde a jinak – ale nedokázala to.

Neměla dost síly, aby se vzepřela osudu. A tak dělala to, co uměla nejlíp.

Toulala se.

Bágl s jejími věcmi se válel opodál a teď k němu zalétla znepokojeným pohledem. Neušlo mu to.

„To je tvoje?“ zeptal se zvědavě a ona poznala, že by se nejraději pohnul vpřed, ale nakonec to neudělal a zůstal stát na místě.

„Není jedno, čím to je?“ opáčila unaveně.

Zmateně se rozhlédl kolem sebe. „Je vás tu víc?“

Ale byla sama. Už dlouho byla sama a najednou ji ta samota tížila. Nejdřív to brala jako vysvobození, jako znovuzrozenou naději, možnost, jak začít znovu. Život bez zrcadel a bez mlčenlivých stínů, které by jí postávaly za zády a přihlížely.

Popošla pár kroků k báglu a zvedla ho ze země. Držela ho v náručí jako dítě. „Ne,“ odpověděla tiše. „Nemusíš se bát. Jsem tu jenom já.“

Nad absurditou takového prohlášení nadzvedl obočí, ale neřekl nic. Teď si pro změnu prohlížela ona jeho. Byl vysoký – a to nejen proto, že ona byla malá. Byl opravdu vysoký, určitě musel měřit přes 180 centimetrů. Měl vysportovanou postavu a pohlednou tvář. Vlasy delší, špinavě blond, a oči tmavé, nejspíš hnědé, ale v přibývajícím šeru se to nedalo poznat.

Odhadovala, že věkově budou tak nastejno. I když on si samozřejmě myslel, že má před sebou dítě.

„Kolik je ti vůbec let?“ zeptal se jako by jí četl myšlenky.

„Proč?“

„Protože jsi to ty, kdo by měl mít strach,“ prohodil a rozhlédl se kolem sebe. „Víš vůbec tvoje rodina, kde se touláš?“

Pohrdavě se na něj podívala. „A ví to ta tvoje?“

Zasmál se. „Broučku, já už jsem plnoletej, a navíc se o sebe umím postarat,“ pronesl pobaveně. „Ty vypadáš sotva na patnáct.“

Musela se znechuceně odvrátit, aby mu neodsekla. Věděla, co vidí. Její zranitelné, něžné oči, hluboké a vzdálené, které toho světa už nalhaly víc než dost. Její drobnou, dívčí postavu, která nikdy nezestárne. Tvář, která ukrývá tajemství, jež nechcete znát.

Když se na něj opět podívala, v očích měla výsměch.

„Broučku?“

Pousmál se. Vyznělo to domýšlivě, ale asi to tak nemyslel. „Nepředstavila ses.“

Měla skoro chuť se také usmát. „Ty taky ne.“

Než se vzpamatovala, udělal pár rychlých kroků směrem k ní a podával jí dlaň. „Já jsem Matyáš,“ řekl. „A ty?“

Mlčela a zírala na něj.

Svůj uválený batoh svírala snad ještě křečovitěji než předtím. Jeho úsměv na okamžik pohasl, ale pak se zase rozhořel. „Máš nějaké jméno, že jo?“ vyzvídal. „Protože na víly už nevěřím.“

„Možná bys měl,“ zašeptala.

Upřeně se jí zadíval do tváře. „Tak jak se jmenuješ?“

Ucukla před jeho palčivýma očima a pak pomalu upustila batoh do trávy. „Ester,“ pronesla tiše, když do jeho napřažené dlaně vložila svou.

Pevně ji sevřel a držel o chvíli déle, než bylo nutné. „Tak Ester, jo?“ pousmál se. „Hezké jméno.“

Nedočkavě mu vytrhla svou dlaň ze sevření. „Když myslíš,“ utrousila tiše.

„Tobě se nelíbí?“

Místo odpovědi opět popadla batoh a obrátila se k němu zády. „Měl bys už jít,“ vyzvala ho netrpělivě. „Stmívá se.“

„A ty?“

Ohlédla se na něj. „Co já?“

„Půjdeš taky, ne? Domů...“

Pár vteřin se na něj jen tiše dívala. „Ne,“ řekla pak. „Já tu zůstanu.“

Zdalo se, že ho konečně připravila o řeč. Pozoroval ji, jak odchází směrem ke shluku stromů na okraji palouku. Už léta v těch místech nocovali trampové, takže tam zůstalo celkem zachovalé ohniště a pár pařezů okolo něj. Odložila batoh na jeden z nich a sedla si do trávy.

Když k ní potichu došel, ani ji to nepřekvapilo. „Ty jsi ještě tady?“ zeptala se unaveně. „Jdi pryč.“

Místo odpovědi se sesunul na zem vedle ní. „Nemůžeš tu zůstat,“ oznámil, když se na něj našťavaně podívala. „Ne sama. Takže tu zůstanu s tebou.“

„Měl bys jít,“ řekla, jako by ho neslyšela. „Copak na tebe doma nikdo nečeká?“

Pousmál se. „Možná jo,“ připustil. „Ale to na tebe určitě taky.“

Na okamžik jí tváří prokmitla bolest, ale pomyslel si, že se mu to jenom zdálo. „Kolik ti vůbec je, Ester?“ zeptal se s obavami. „Čtrnáct? Patnáct?“

„Ptáš se kvůli sobě, nebo kvůli mně?“

Její cynismus ho překvapil, ale nic neřekl. „Tak kolik?“

„A když ti to řeknu, tak co?“

Dívala se na něj s vědomím, že ať tak nebo tak, dobře to pro ni nedopadne. Litovala chvíle, kdy ji v lese spatřil.

„Je mi osmnáct,“ pronesla nakonec do rozpačitého ticha. „Takže všechno je, jak má být.“

To si rozhodně nemyslel. „Kdyby jo, nebyla bys tady,“ podotkl všímavě. „A na osmnáct nevypadáš ani omylem.“

„Věř si čemu chceš,“ zamumlala.

Chvíli mlčel. Pak si vzdychl. „V tom případě jsme stejně staří,“ prohlásil. „Po prázdninách jdu do čtvrtáku. Na jaře mi bude devatenáct.“

„Stejně jako mně,“ podotkla.

Zamumlal něco, čemu nerozuměla. Znělo to jako: „Tak tomu fakt nevěřím...“

„Tak si tomu nevěř, ty nevěřící Tomáši,“ odsekla. Rozesmálo ho to.

„Jmenuju se MA-TYÁŠ,“ provokoval ji. „Nejspíš ses přeslechla, když jsem se ti představoval.“

Znenadání se na ně snesla tma, ani jeden z nich si to nejdřív neuvědomil. Ester se zachvěla a natáhla se po batohu. Ale Matyáš byl rychlejší a popadl ho dřív než ona.

„Co v tom máš?“ zvědavě rozepnul sponu, ale vytrhla mu bágl divočeji, než by očekával.

„To tě nemusí zajímat,“ upozornila ho mrazivě. „A už jdi. Chci jít spát.“

Překvapeně se na ni zadíval. „Vážně chceš zůstat tady?“

Rozhlédla se kolem sebe. „A proč ne?“

„Copak se vůbec nebojíš?“

Zdálo se, že to nedokáže pochopit. Skoro se začala usmívat. *Kdyby jen věděl...* Ale on samozřejmě nic

nevěděl. Počínající úsměv jí z tváře zmizel tak rychle, že ho Matyáš nemohl zaznamenat.

„Kde jinde by víly měly spát?“ namítla nakonec rozpačitě.

Pousmál se. „Takže jsi vážně jedna z nich?“

Pokrčila ramenem a prohrábla bágel. Potom vytáhla tenký propínací svetřík a oblékla si ho. Nakonec vylovila ušmudlanou deku, která musela zabrat nejméně třetinu místa v jejím zavazadle.

Rozprostřela deku na zem a pak se na ni posadila s nohama pod sebou. Neodvážil se přesunout na deku, ale ostražitě ji pozoroval. „A co víly jí?“ nadhodil, protože jí docela hlasitě zakručelo v břiše.

Vytáhla jablko a otřela ho o šaty. „Vílám stačí málo,“ poznamenala, zaváhala a pak po něm to jablko hodila. Obratně ho zachytil do dlaně a usmál se.

„Když ho sním já, budeš mít hlad,“ podotkl všímavě, protože Ester mezitím batoh zase odložila stranou, takže pochopil, že už v něm nejspíš nic dalšího nemá.

Pohodila hlavou a uzel jejích vlasů se jí rozlil po zádech. Sledoval tu záplavu kadeří a málem se natáhl, aby se jich dotkl. Znehybněla, když se pohnul směrem k ní, ale on jí pouze podal zpět jablko.

„Já nemám hlad,“ ujistil ji. „Ale tvůj žaludek naříká. Měla bys ho utiřit.“

Koutky rtů jí zacukaly náznakem úsměvu, ale marně na něj čekal. Ještě netušil, že tahle dívka se usmívá jen zřídka.

Ester se zakousla do jablka a pozorovala ho. „Ty tu někde bydlíš?“

„No, tady ne,“ utrousil. „Ale ve vesnici kousek odtud. A ty?“

Zamračila se. Šťáva z jablka jí stekla na prsty a ona si je bez rozmyslu olízla. Matyáš polkl a odvrátil od ní oči.

„Asi mi to nepovíš, co?“ nadhodil, když pořád mlčela. Díval se, jak Ester pomalu jí jablko. Jak si každé sousto vychutnává, jak si ho užívá. Jako by s každým polknutím stál a padal svět. Když jí v ruce nezbylo nic než stopka, zastyděl se, že na ni tak zírá a konečně od ní odtrhl oči.

„Žiju všude a nikde,“ zamumlala tak tiše, že jí nerozuměl.

„Kdeže?“

Místo toho, aby mu to vysvětlila, vzhlédla k obloze, na které se začaly objevovat první hvězdy. „Nejraději mám Cassiopeiu,“ pronesla náhle. „Víš, že tohle souhvězdí můžeš vidět celou noc kdykoli si vzpomeneš? Je tam prostě pořád, ať je léto nebo zima...“

Odrhla oči od hvězd a pohlédla na něj. „Je to jediné souhvězdí, které bezpečně poznám, asi proto, že připomíná w,“ pokračovala.

„Ne vždy,“ podotkl, a než mu v tom stihla zabránit, přesunul se k ní na deku. „Na jaře se převrátí a připomíná M.“

Když ji stáhl na deku, ani se nebránila. Ale on ji pustil hned, sotva se zády dotkla země. Lehl si vedle ní a snažil se pojmenovat všechny hvězdy, které odsud mohli vidět.

„Víš, kolikátého je?“ zeptal se náhle, jako by si cosi uvědomil.

Ester se nervózně zavrtěla a snažila se od něj nenápadně odtáhnout. Dotýkal se jí ramenem a jeho vlasy jí šimraly na tváři. „To netuším,“ přiznala. „Proč?“